

Arrest

nr. 211 258 van 19 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. BEERLANDT
Stijn Streuvelslaan 63
8501 HEULE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juni 2018 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. BEERLANDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 juni 2018 wordt beslist tot beëindiging van verblijf van verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT BEEINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mijnheer

naam : R. (..)

voornaam : T. (..)

geboortedatum : 01.04.1982

geboorteplaats: Selac

nationaliteit : Kosovo

Krachtens artikel 44bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Het eerste officieel spoor van uw aanwezigheid op het grondgebied dateert van 2005. U diende op 3.11.2005 een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9.3 van de wet van 15.12.1980 in. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 03.03.2006.

Op 11.03.2006 huwde u met de Belgische V. H. (..) (°30.06.1984, RRN° xxxxxxxxx). De onontvankelijkheidsbeslissing d.d. 03.03.2006 werd u op 19.03.2006 betekend samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 26.04.2006 diende u een vestigingsaanvraag op basis van uw huwelijk met een Belgische (bijlage 19) in. U werd in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie geldig tot 12.08.2010.

Op 26.09.2006 werd u in het bezit gesteld van een Identiteitskaart voor vreemdelingen geldig tot 25.09.2011.

Op 30.06. 2008 werd u uit de registers afgeschreven naar Duitsland. Uw echtgenote werd op 18.08.2008 naar Duitsland afgeschreven.

U keerde terug naar België op 01.02.2010 en diende een "aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenoot" (bijlage 19ter) in op 12.03.2010. U werd dezelfde dag in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie geldig tot 18.08.2010. Vervolgens verkreeg u een F kaart op 02.09.2010.

Op 10.02.2015 doodde u uw echtgenote en vluchtte u met uw kinderen.

Op 11.02.2015 werd u ingevolge een Europees arrestatiebevel aangehouden aan de grensovergang Slovenië- Kroatië en u werd gearresteerd door de Sloveense politie. Uw oudste dochter was bij u en u verklaarde dat u de drieling bij uw broer in Duitsland had ondergebracht.

Op 25.02.2015 werd u aan de Belgische autoriteiten overgedragen.

Op 26.02.2015 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Oudenaarde uit hoofde van doodslag en vrijheidsberoving.

De correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeelde u op 27.10.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 26 jaar en u werd levenslang ontzet uit de rechten vermeld in artikel 31, 1° lid van het Strafwetboek daar u zich schuldig had gemaakt aan moord met voorbedachten rade. Dit feit pleegde u op 10.02.2015.

De feiten zijn bijzonder zwaarwichtig en getuigen van een absoluut gebrek aan respect voor het leven van een ander mens.

U werd geconfronteerd met een echtgenote die u wou verlaten en u heeft haar wetens en willens gedood. U schoot met een vuurwapen, terwijl ze weerloos op de grond lag. Deze feiten geven blijk van een agressieve en gevaarlijke ingesteldheid. U pleegde deze feiten in aanwezigheid van uw vier zeer jonge kinderen. Nadien nam u de vlucht naar het buitenland samen met uw kinderen. Het einde van een relatie, in welke omstandigheden ook, verantwoordt deze feiten niet.

De feiten hebben een bijzonder zware impact op de nabestaanden van het overleden slachtoffer. Dit geldt voor haar vader, broer, stiefmoeder en al haar naasten maar ook en in het bijzonder voor de eigen kinderen. Zij moeten opgroeien zonder hun moeder, in de wetenschap dat u de enige verantwoordelijke bent voor haar dood. U ontnemt hen de mogelijkheid om zorgeloos en op een normale manier op te groeien, samen met hun eigen moeder en eigen vader.

Het doden van een ander mens is één van de zwaarste misdrijven. Het recht op leven is het meest fundamentele recht dat onze samenleving beschermt en garandeert. Wie daaraan raakt, raakt de essentie van de samenleving.

In het vonnis van 27.10.2017 wordt eveneens gesteld dat uit het psychiatrisch verslag naar voor komt dat u niet lijdt aan een ernstige psychiatrische geestesstoornis of zwakzinnigheid. Uw persoonlijkheidsstructuur toont antisociale kenmerken. Uit het moraliteitsonderzoek blijkt dat, niettegenstaande u vriendelijk en hulpvaardig overkomt naar buiten toe, u binnen het gezin ten aanzien van het slachtoffer, jaloers, controlerend, wantrouwig, dominant en agressief was.

Uw agressief gedrag heeft de moeder van uw kinderen het leven gekost. Er kan niet uitgesloten worden dat er een risico bestaat dat u in de toekomst in een situatie zou terechtkomen waarin uw agressie de bovenhand zou krijgen en er opnieuw slachtoffers vallen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.

Op 10.01.2018 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat uw verblijfssituatie onderzocht zou worden op grond van redenen van openbare orde. U werd in overeenstemming met artikel 62§1, van de

vreemdelingenwet in de gelegenheid gesteld om binnen de 15 dagen een vragenlijst in te vullen en eventuele bewijsstukken voor te leggen teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw verblijfsrecht aan te brengen.

U werd op 10. 01.2018 gehoord en verklaarde dat u sinds juni/juli 2004 in België bent, dat u in 2006 verblijfsrecht heeft gekregen; dat u in het bezit bent van een Kosovaars paspoort en identiteitskaart en van een Belgisch rijbewijs en een Belgische verblijfskaart; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar Kosovo terug te keren; dat u voor uw detentie in 9790 Wortegem Petegem (xxxxx) woonde; dat u gehuwd was met H. V. (..) (overleden); dat u 4 kinderen heeft (Anesa, Florian, Medina en Eliza), dat Anesa bij haar grootvader langs moederszijde verblijft in Chaudfontaine (xxxxxx) en dat de drieling bij een tante langs moederszijde te Oudenaarde wonen (xxxxxxxxx); dat u één neef heeft in Ledegem (T. M. (..) en zijn echtgenote T. Z. (..) en hun 4 kinderen); dat uw moeder (T. S. (..)) in Mitrovica, Kosovo woont; dat uw 4 zussen (T. S. (..), M. (..), S. (..), H. (..)) en 1 broer (T. M. (..)) eveneens in Kosovo wonen; dat u 2 broers (T. L. (..) en A. (..)) en 1 zus (T. M. (..)) heeft die in Duitsland wonen; dat u gewerkt heeft voor de firma Alp Décor te Tielt; dat u in bezit bent van een bouwkaart uit de bouwsector; dat u 2 jaar in Duitsland gewerkt heeft voor de firma Elita Trockenbau te Bamberg; dat uw broers, toen zij uw woning leegmaakten bepaalde documenten meenamen, maar dat u hen kan contacteren om deze naar u toe te sturen; dat u in Kosovo nooit officieel gewerkt heeft; dat u nooit veroordeeld of opgesloten bent geweest in een ander land; dat u niet kan terugkeren naar uw land omwille van de kinderen die de Belgische nationaliteit hebben en hier opgroeien, dat u nog iets voor hen wil betekenen aangezien ze door u alles kwijtgeraakt zijn.

U voegde volgende documenten toe : historiek van uw bezoek in de gevangenis van Oudenaarde, een aanvraag om de maandelijkse bezoeksregeling van uw drieling te verlengen, de Toeters-scoreformulieren (schoolrijptest) van uw drieling, het vonnis van de Rechtbank van eerste Aanleg familie en jeugdrechtbank Oudenaarde, betalingsbewijzen voor de kinderen (22tal), een viertal foto's van de kinderen met Sinterklaas, bewijs van deelname aan de cursus 'Relaties' en 'Agressietraining' in april en oktober 2015 gegeven door vzw De Rode Antraciet, een diploma "training creatief met agressie" van juni 2016 gegeven door vzw Touché, een verklaring van deelname aan de projectgroep, drie oefengroepen bij vzw Touché alsook 54 gesprekken individuele begeleiding gestart op 11.06.2015, inschrijvingsformulieren voor de cursus "Realisaties herenkleding" voor het schooljaar 2017/18 gegeven door het CVO (volwassenonderwijs), een attest van deelname aan de cursus "Aanvullende algemene vorming" van het schooljaar 2016/17 eveneens gegeven door CVO, een verslag van de werkgroep Sport in de gevangenis van Oudenaarde van 14.09.2017, een plaatsbeschrijving van uw huurwoning in Wortegem-Petegem , loonfiches van uw tewerkstelling in Duitsland (Bamberg) voor de periode 06.2008 tot 11.2009, loonbrieven van uw tewerkstelling bij steenbakkerij Vande Moortel NV te 9700 Oudenaarde voor de periode 28.03.2011 tot 16.03.2014, een voltijds arbeidscontract van BVBA Alp Deco te 8700 Tielt ingaand op 19.03.2014, loonbrieven van uw tewerkstelling bij BVBA Alp Deco van 19.03.2014 tot 12.2014, Aktes uit de registers van de burgerlijke stand van Gent van de geboorte van Medina, Florian en Eliza en van uw huwelijk met uw partner, mail van Pleegzorg Oost Vlaanderen waarin de bezoeken van de drieling voor de komende 6 maanden goedgekeurd zijn, verklaring van de onderwijs coördinator van de gevangenis dat u de opleiding kleermakerij succesvol volbracht heeft en dat u zal deelnemen aan de cursus loodgieterij, lassen, elektriciteit, monteur centrale verwarming, moderne vreemde talen, aanvullende vreemde vakken.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis, §2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf op het grondgebied van het Rijk, uw leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van herkomst.

U bent, naar eigen zeggen, in 2004 op het grondgebied toegekomen. Op 11.03.2006 huwde u met H. V. (..) (30.06.1984). Uit deze relatie werden 4 kinderen geboren T. (..) Anesa (07.10.2006), T. (..) Florian (11.11.2011), T. (..) Medina (11.11.2011) en T. (..) Eliza (11.11.2011). Allen hebben de Belgische nationaliteit. Tot het overlijden van uw echtgenote woonden jullie allen samen op hetzelfde adres in Wortegem Petegem.

Uit de door u voorgelegde documenten van de Rechtbank van eerste aanleg, afdeling Oudenaarde, Kabinet rechter in familie en jeugdrechtbank, blijkt dat u vragende partij was om uw kinderen na uw opsluiting toe te vertrouwen aan uw broer T. L. (..) in Duitsland teneinde ervoor te zorgen dat de vier kinderen samen in Duitsland zouden kunnen opgroeien. Het is niet geweten of dit nog steeds uw wens is. Hoe dan ook, sinds uw opsluiting verblijven uw kinderen op beslissing van de Jeugdrechtbank respectievelijk bij hun grootvader langs moeders kant (Anesa) en bij een tante langs moeders kant (Eliza, Florian en Medina). Eliza, Florian en Medina komen u elke maand bezoeken. Anesa heeft u

minstens tot 16.05.2018 nog geen bezoek gebracht in de gevangenis. U draagt financieel bij aan de opvoeding van uw kinderen.

Door uw gevangenschap bent u afwezig als opvoeder en zijn uw kinderen genoodzaakt om u te bezoeken in het penitentiair milieu. Bij uw vrijlating behoort het u toe om, in samenspraak met de Jeugdrechtbank van Oudenaarde en alle betrokken partijen, te beslissen of uw kinderen u vervoegen of dat de familieleden waarbij zij nu verblijven de opvoedingstaak verder op zich nemen. In dit laatste geval kan u contact met uw kinderen onderhouden via verschillende communicatiekanalen (internet, telefoon, skype.) en uw kinderen zouden u, desgewenst, kunnen bezoeken daar waar u verblijft. Nu uw kinderen reeds gewend zullen zijn aan uw aanwezigheid ten gevolge van uw verblijf in de gevangenis, blijkt niet dat zulks een ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg zou hebben. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk).

Gesteld dat uw kinderen, op basis van een nieuwe beslissing van de familierechtbank, in de toekomst toch door uw broer T. L. (..) in Duitsland opgevangen zouden worden, kan mogelijkerwijze het gezinsleven ginds terug opgenomen worden. Er liggen thans geen concrete gegevens voor waaruit blijkt dat u aldaar niet opnieuw een verblijfsrecht zou kunnen verwerven.

Het wordt niet betwist dat onderhavige beslissing een inmenging vormt in uw gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt echter dat een inmenging in het gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

U vermeldt verder dat u nog 1 neef heeft in België, T. M. (..) (geboren op 01.01.1970; RRN° xxxxxxxxx, Belgische nationaliteit). Zijn echtgenote en hun vier kinderen zijn eveneens woonachtig in België en hebben de Belgische nationaliteit.

Twee van uw broers en een zus wonen in Duitsland. Allen zijn gehuwd en hebben zelf kinderen. Sommigen van hen bezoeken u in de gevangenis.

De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Uit uw administratief dossier blijkt echter niet dat u in België afhankelijk zou zijn van één van deze familieleden. Er blijkt geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden met uw familie daar uw familieleden het land probleemloos in en uit kunnen reizen. Er kan ook contact onderhouden worden door middel van moderne communicatiemiddelen.

Op de leeftijd van ongeveer 22 jaar kwam u voor het eerst aan op het grondgebied. Rond 30.06.2008 verhuisde u naar Duitsland en op 01.02.2010 kwam u terug naar België. U bent momenteel 36 jaar oud. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Echter uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde.

U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken.

U bent opgegroeid in Kosovo en u heeft er het grootste deel van uw leven doorgebracht. Hierdoor kan redelijkerwijze aangenomen worden dat u ook andere banden dan uw nationaliteit heeft met Kosovo.

U geeft zelf aan dat uw moeder en uw 4 zussen en 1 broer in Kosovo wonen. Na de feiten vluchtte u, naar alle waarschijnlijkheid, richting Kosovo hetgeen erop kan wijzen dat u in uw herkomstland de nodige steun mag verwachten. U lijkt een sociaal netwerk in Kosovo te hebben dat u zou kunnen helpen bij het opbouwen van een nieuw privéleven ginds.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Deze ervaringen kunnen u van nut zijn in de zoektocht naar werk in Kosovo of elders.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand die onderhavige beslissing zouden beïnvloeden.

De door u gepleegde feiten getuigen van een absoluut gebrek aan respect voor het leven van een ander mens. U heeft het leven van uw echtgenote, moeder van uw kinderen, moedwillig ontnomen. Moord wordt, in het Belgisch strafrecht, beschouwd als de ergste misdrijf.

Door uw persoonlijk gedrag en de ernst van de gepleegde feiten, betekent u een bedreiging voor de openbare orde zodanig dat uw persoonlijke belangen ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare veiligheid.

De maatschappij dient beschermt te worden van gevaarlijke individuen als u.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“ *SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VAN DE WET BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, DD. 15 DECEMBER 1980, B.S. 31 DECEMBER 1980 (AFGEKORT VREEMDELINGENWET);*

SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN;

SCHENDING VAN DE ALGEMENE RECHTSBEGINSELEN EN BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, DE ZORGVULDIGHEIDSPlicht EN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL.

SCHENDING VAN RECHT HEEFT OP EEN DAADWERKELIJK RECHTSMIDDEL (ART. 13 EVRM)

SCHENDING VAN HET RECHT OP HOREN

Door het nemen van de bestreden beslissing begaat verwerende partij een manifeste beoordelingsfout. Draagkrachtige motieven dienen aan iedere administratieve beslissing ten grondslag liggen. Niet alleen dient de verwerende partij uit te gaan van de concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels dienen vermeld te worden, alsook dient uitgelegd te worden hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

In casu is dit niet afdoende gebeurd.“

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 44bis, §2 van de vreemdelingenwet. Verder wordt na een feitelijk overzicht van de situatie van verzoekende partij erop gewezen dat zij veroordeeld werd voor moord met voorbedachten rade tot een definitief geworden gevangenisstraf van zesentwintig jaar en levenslange ontzetting uit de rechten vermeld in artikel 31, 1° van het Strafwetboek en wordt gemotiveerd dat het gaat om bijzonder zwaarwichtige feiten waaruit blijkt dat verzoekende partij een reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van het verblijfsrecht in België rechtvaardigen en zelfs vereisen. Verder wordt het gezins- en privéleven van verzoekende partij besproken en wordt vastgesteld dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de private belangen van verzoekende partij. Er wordt geconcludeerd dat: *“er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”*

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepaling waarop de beslissing tot beëindiging van verblijf met de concrete feitelijke argumentering in de beslissing geen afdoende motivering vormt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. Verzoekende partij voert voorts de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel (artikel 13 EVRM) en het recht op horen, maar zij laat in het geheel na te duiden op welke wijze de bestreden beslissing een schending uitmaakt van voormelde beginselen en bepaling. Het komt haar evenwel toe duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een schending hiervan inhoudt. Ook waar zij de schending opwerpt van “de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur” laat zij na uiteen te zetten welke rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur zij precies geschonden acht en waarom zodat het eerste middel in de aangegeven mate onontvankelijk is.

2.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“ SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS

SCHENDING VAN ARTIKEL 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS

SCHENDING VAN DE FORMELE MOTIVERINGSPLICHT.

Verweerster verwijst naar de veroordeling van verzoeker d.d. 27.10.2017 van de correctionele rechtbank te Oudenaarde, waarin verzoeker veroordeeld werd voor de tenlastelegging moord tot een gevangenisstraf van 26 jaar en levenslange ontzetting uit de rechten vermeld in art. 31, 1° lid van het Strafwetboek.

Volgens verweerster geven deze feiten blijk van een agressieve en gevaarlijke ingesteldheid, kan niet uitgesloten worden dat er een nieuw risico bestaat dat verzoeker in de toekomst in een situatie zou terechtgekomen waarin zijn agressie de bovenhand zou nemen en er zo nieuwe slachtoffers zouden vallen. Daaruit blijkt dat verzoeker een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving. Daarom zijn er volgens verweerster ernstige redenen van openbare orde die een beëindiging van zijn verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.

In de bestreden beslissing wordt door verweerster gesteld dat zij niet betwist dat de beslissing een inmenging vormt in het gezinsleven van verzoeker in de zin van art. 8 EVRM. Verweerster wijst er echter op dat een inmenging in het gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Verweerster acht de familiale belangen van verzoeker in casu ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde.

De beslissing van verweerster om het verblijf van verzoeker in België te beëindigen kan niet gevolgd worden. Een terugkeer van verzoeker naar het land van oorsprong is wel degelijk in strijd met art. 8 EVRM.

Verweerster meent dat verzoeker door zijn gevangenschap afwezig is als opvoeder van zijn 4 kinderen. Verweerster stelt dat het verzoeker toebehoort om bij zijn vrijlating, in samenspraak met de jeugdrechtbank van Oudenaarde, te beslissen of zijn kinderen hem vervoegen of dat de familieleden waarbij zij nu verblijven de opvoedingstaak verder op zich zullen nemen. In het laatste geval zou verzoeker het contact kunnen onderhouden via verschillende communicatiekanalen (internet, telefoon, skype) en zouden zijn kinderen hem kunnen bezoeken waar hij verblijft. Verweerster stelt dat gezien de kinderen ondertussen gewoon zijn aan zijn afwezigheid ten gevolge van zijn verblijf in de gevangenis, dit geen ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg zou hebben.

Verzoeker gaat geenszins akkoord met de bovenstaande motivering en redenering van verweerster. Verzoeker heeft 4 kinderen, meer bepaald Anesa (°07.10.2006), Florian (°11.11.2011), Medina (°11.11.2011) en Eliza (°11.11.2011). Zoals verweerster zélf stelt, komen de drie jongste kinderen van verzoeker (Eliza, Florian en Medina) maandelijks op bezoek bij verzoeker in de gevangenis te Oudenaarde.

Hoewel verzoeker inderdaad verblijft in de gevangenis te Oudenaarde en daardoor niet de dagdagelijkse zorg voor de kinderen op zich kan nemen, heeft hij dus wel degelijk regelmatig contact

met zijn drie jongste kinderen. Indien het verblijf van verzoeker beëindigd wordt, wordt dit contact met zijn kinderen hem ontnomen. Dit schendt art. 8 EVRM.

Het klopt dat Anesa, de oudste dochter van verzoeker, op heden nog niet op bezoek is gekomen in de gevangenis. In het laatste verslag van de jeugdconsulente bij de jeugdrechtbank te Oudenaarde stond echter ook te lezen dat zij verzoeker ooit persoonlijk vragen zal willen stellen over hetgeen gebeurd is tussen haar ouders. Indien het verblijf van verzoeker in België beëindigd wordt, vermoedelijk dit uiteraard ook de mogelijkheden van Anesa om het contact met verzoeker eventueel opnieuw op te bouwen. Ook op deze manier wordt het recht op gezinsleven van verzoeker geschonden.

Verzoeker is het er overigens niet mee eens dat hij een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving, zodat er ernstige redenen van openbare orde zijn om zijn verblijf te beëindigen.

De feiten die zich hebben voorgedaan tussen verzoeker en zijn echtgenote mevrouw H. V. (..) zijn het gevolg van een éénmalige fout van verzoeker waarbij hij de controle over zichzelf verloren is. Dit blijkt uit het gegeven dat verzoeker nog nooit eerder was veroordeeld in België of enig ander land. Sinds de feiten heeft verzoeker er alles aan gedaan om ervoor te zorgen dat hij nooit meer de controle verliest en hij nooit meer agressief optreedt. Zo volgde hij in de gevangenis een cursus 'Relaties' en 'Agressietraining', behaalde hij een diploma 'training creatief met agressie' bij vzw Touché, deelname aan de projectgroep en drie oefengroepen bij vzw Touché, 54 gesprekken individuele begeleiding, ... Verzoeker bezorgde verweerster meerdere stukken hieromtrent.

Verzoeker zal nooit meer de controle over zijn daden verliezen. In de gevangenis heeft hij overigens nog nooit een tuchtrapport ontvangen. Hij vormt geen actueel en ernstig gevaar voor de openbare veiligheid. In die zin is het beëindigen van het verblijfsrecht geen noodzakelijke maatregel, zoals verweerster beweert.

Het beëindigen van het verblijf van verzoeker zou een totaal inopportune, disproportionele en verkeerde beslissing inhouden.

Art. 8 EVRM vormt inderdaad geen absolute bescherming van het privé- en familieleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM moet de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel (evenredigheidsbeginsel).

Art. 8 EVRM maakt immers een fundamenteel mensenrecht uit, waarvan slechts zeer beperkt kan van worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Bij een vermeende schending van artikel 8 EVRM dient onderzocht of:

- de inmenging van de overheid in het gezinsleven is voorzien in de wet;
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient;
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Er dient benadrukt dat deze afwegingen telkens specifiek op de concrete casus dienen toegepast te worden, waarbij telkens gemotiveerd dient te worden waarom de bewuste inbreuk op artikel 8 EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

De bestreden beslissing vormt een inbreuk op artikel 8 EVRM aangezien geen enkele reden "in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn of de bescherming van de openbare orde, gezondheid of goede zeden" aanwezig is om deze (disproportionele) aantasting van het beschermd gezinsleven te rechtvaardigen.

"Een tweede criterium, ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat grondrechterlijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...)

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten zijn doelen te bereiken 'in the least onerous way as regards human rights.' (P. DE HERT, "Artikel 8. Recht op privacy", in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720)

De beslissing tot beëindiging van het verblijf gaat in tegen alle redelijkheid en is disproportioneel."

2.6. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 44bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 44bis, §2 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen luidt:

“§ 2.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

§4 van voormeld artikel bepaalt verder:

“§ 4.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45, §§1 en 2 van de vreemdelingenwet luidt verder:

“§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

(..)”

Deze artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door de artikelen 26 en 35 van voormelde wet van 24 februari 2017, vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

De evenredigheidstoets zoals hoger vermeld moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 66).

De Raad stelt derhalve vast dat het HvJ de rechtspraak van het EHRM over artikel 8 van het EVRM, die hierna wordt toegelicht, in zijn eigen rechtspraak heeft geïntegreerd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

(9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;

(10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner criterium zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zeker gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, §41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, § 63 en 68).

Specifiek wat betreft het negende Boultif/Üner criterium merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin, enerzijds, en het welzijn van het kind, anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

2.7. Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, § 2 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

2.8. Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Zoals hoger uiteengezet vereist dit dat de staatssecretaris een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

2.9. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de staatssecretaris overgaat tot zulke belangenafweging.

2.9.1. In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de gezinssituatie van de verzoekende partij in de beoordeling wordt betrokken waarbij overwogen wordt:

“U bent, naar eigen zeggen, in 2004 op het grondgebied toegekomen. Op 11.03.2006 huwde u met H. V. (...) (30.06.1984). Uit deze relatie werden 4 kinderen geboren T. (...) Anesa (07.10.2006), T. (...) Florian (11.11.2011), T. (...) Medina (11.11.2011) en T. (...) Eliza (11.11.2011). Allen hebben de Belgische nationaliteit. Tot het overlijden van uw echtgenote woonden jullie allen samen op hetzelfde adres in Wortegem Petegem.

Uit de door u voorgelegde documenten van de Rechtbank van eerste aanleg, afdeling Oudenaarde, Kabinet rechter in familie en jeugdrechtbank, blijkt dat u vragende partij was om uw kinderen na uw opsluiting toe te vertrouwen aan uw broer T. L. (...) in Duitsland teneinde ervoor te zorgen dat de vier kinderen samen in Duitsland zouden kunnen opgroeien. Het is niet geweten of dit nog steeds uw wens is. Hoe dan ook, sinds uw opsluiting verblijven uw kinderen op beslissing van de Jeugdrechtbank respectievelijk bij hun grootvader langs moeders kant (Anesa) en bij een tante langs moeders kant (Eliza, Florian en Medina). Eliza, Florian en Medina komen u elke maand bezoeken. Anesa heeft u minstens tot 16.05.2018 nog geen bezoek gebracht in de gevangenis. U draagt financieel bij aan de opvoeding van uw kinderen.

Door uw gevangenschap bent u afwezig als opvoeder en zijn uw kinderen genoodzaakt om u te bezoeken in het penitentiair milieu. Bij uw vrijlating behoort het u toe om, in samenspraak met de Jeugdrechtbank van Oudenaarde en alle betrokken partijen, te beslissen of uw kinderen u vervoegen of dat de familieleden waarbij zij nu verblijven de opvoedingstaak verder op zich nemen. In dit laatste geval kan u contact met uw kinderen onderhouden via verschillende communicatiekanalen (internet, telefoon, skype.) en uw kinderen zouden u, desgewenst, kunnen bezoeken daar waar u verblijft. Nu uw kinderen reeds gewend zullen zijn aan uw aanwezigheid ten gevolge van uw verblijf in de gevangenis, blijkt niet dat zulks een ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg zou hebben. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land

van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk).

Gesteld dat uw kinderen, op basis van een nieuwe beslissing van de familierechtbank, in de toekomst toch door uw broer T. L. (...) in Duitsland opgevangen zouden worden, kan mogelijkerwijze het gezinsleven ginds terug opgenomen worden. Er liggen thans geen concrete gegevens voor waaruit blijkt dat u aldaar niet opnieuw een verblijfsrecht zou kunnen verwerven.

Het wordt niet betwist dat onderhavige beslissing een inmenging vormt in uw gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt echter dat een inmenging in het gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

U vermeldt verder dat u nog 1 neef heeft in België, T. M. (...) (geboren op 01.01.1970; RRN° xxxxxxxxx, Belgische nationaliteit). Zijn echtgenote en hun vier kinderen zijn eveneens woonachtig in België en hebben de Belgische nationaliteit.

Twee van uw broers en een zus wonen in Duitsland. Allen zijn gehuwd en hebben zelf kinderen. Sommigen van hen bezoeken u in de gevangenis.

De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Uit uw administratief dossier blijkt echter niet dat u in België afhankelijk zou zijn van één van deze familieleden. Er blijkt geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden met uw familie daar uw familieleden het land probleemloos in en uit kunnen reizen. Er kan ook contact onderhouden worden door middel van moderne communicatiemiddelen.”

2.9.2. Verzoekende partij betwist de vaststellingen aangaande haar neef en diens gezin in België en de vaststellingen aangaande haar twee broers en één zus in Duitsland niet. Deze motieven blijven dan ook staan. Verzoekende partij is het evenwel oneens met de beoordeling inzake haar gezinsleven met haar kinderen. Zij wijst erop dat de drieling haar maandelijks komt bezoeken in de gevangenis en dat er een mogelijkheid bestaat dat haar oudste dochter ooit opnieuw contact zal willen opbouwen.

2.9.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet ontkent dat de kinderen thans opgevoed worden door familieleden langs hun moederszijde en dat zij inderdaad door haar gevangenschap afwezig is als opvoeder. Met haar betoog dat de drieling haar maandelijks bezoekt, hetgeen de verwerende partij ook niet betwist, doet de verzoekende partij hoegenaamd geen afbreuk aan de vaststellingen van de verwerende partij dat de kinderen door andere familieleden worden opgevoed en dat zij al gewend zijn aan de afwezigheid van verzoekende partij door het verblijf in de gevangenis. Met haar betoog dat haar oudste dochter mogelijks ooit terug contact zal willen opnemen, doet verzoekende partij evenmin afbreuk aan de vaststelling dat er thans geen contact is met deze dochter. In het licht van de rechtspraak van het EHRM is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met de kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op hun leven, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). In casu dringt inderdaad de vaststelling zich op dat de voornaamste zorgdragers van de kinderen thans de familieleden langs hun moederszijde betreffen. Er blijkt ook niet dat, wanneer de verzoekende partij daadwerkelijk wordt uitgewezen, de kinderen geen contact kunnen onderhouden via het gebruik van moderne communicatiemiddelen of de verzoekende partij in het herkomstland kunnen bezoeken.

Bovendien gaat de verzoekende partij er met haar betoog ook volledig aan voorbij dat de verwerende partij er ook op gewezen heeft dat het de verzoekende partij toebehoort bij haar vrijlating, in samenspraak met de Jeugdrechtbank en alle betrokken partijen, te beslissen of de kinderen haar vervoegen of verder opgevoed worden door de familieleden die thans de opvoeding dragen.

Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij geenszins gevolgd worden dat indien haar verblijf beëindigd wordt, ook het contact met haar kinderen wordt ontnomen.

De Raad besluit dat de staatssecretaris wel degelijk oog heeft gehad voor het belang en het welzijn van de betrokken kinderen. Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de staatssecretaris het belang en welzijn van de kinderen in deze onzorgvuldig heeft beoordeeld of dat bepaalde feiten en omstandigheden werden miskend.

2.9.4. Verzoekende partij betwist voorts dat zij een ernstig, reëel en actueel gevaar is voor de samenleving. Zij betoogt dat het gaat om een eenmalig feit waarbij zij de controle verloren heeft en dat zij nooit eerder is veroordeeld geweest. Sinds de feiten heeft zij er alles aan gedaan om nooit meer de controle te verliezen en verwijst daarvoor naar verschillende cursussen die zij heeft gevolgd. Zij wijst er ook op dat zij in de gevangenis nooit een tuchtrapport heeft gekregen. De beëindiging van haar verblijf is dan ook geen noodzakelijke maatregel.

2.9.5. De Raad wijst erop dat het de staatssecretaris toekomt om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

2.9.6. Uit het gegeven dat de bestreden beslissing als juridische grondslag artikel 44bis, § 2 van de vreemdelingenwet vermeldt, volgt dat de staatssecretaris verzoekende partij beschouwt als een familielid van een Unieburger met duurzaam verblijf. In dat geval kan de staatssecretaris een einde maken aan het verblijfsrecht wanneer er ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid zijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij is nagegaan of er zulke ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid voorhanden zijn.

In casu verwijst de verwerende partij naar het feit dat verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan moord met voorbedachten rade op 10 februari 2015 waarvoor zij op 27 oktober 2017 correctioneel veroordeeld werd tot een definitief geworden gevangenisstraf van 26 jaar en levenslange ontzetting uit de rechten vermeld in artikel 31, 1° lid van het Strafwetboek.

De verzoekende partij betwist deze vaststellingen geenszins en bovendien blijken deze ook uit het administratief dossier alwaar zich een kopie van het vonnis bevindt.

De verwerende partij stipt vervolgens aan dat het gaat om bijzonder zwaarwichtige feiten die getuigen van een absoluut gebrek aan respect voor het leven van een ander mens. Verzoekende partij werd geconfronteerd met een echtgenote die haar wou verlaten en zij heeft de echtgenote wetens en willens gedood. Verzoekende partij schoot met een vuurwapen terwijl de echtgenote weerloos op de grond lag. Deze feiten geven blijk van een agressieve en gevaarlijke ingesteldheid. Daarbij komt nog dat

verzoekende partij deze feiten pleegde in de aanwezigheid van de vier kinderen en nadien met de kinderen de vlucht nam naar het buitenland. De verwerende partij wijst erop dat de feiten een bijzonder zware impact hebben op de nabestaanden van het overleden slachtoffer, waaronder niet in het minst de kinderen die moeten opgroeien zonder moeder en in de wetenschap dat hun vader voor de dood van hun moeder verantwoordelijk is. Door haar handelen heeft de verzoekende partij de kinderen de mogelijkheid ontnomen om op zorgeloze en normale manier op te groeien, samen met hun ouders. De verwerende partij wijst er daarbij ook op dat het doden van een ander mens één van de zwaarste misdrijven is en dat het raken aan een mensleven aan de essentie van de samenleving raakt. Verder verwijst de verwerende partij naar het psychiatrisch verslag waaruit blijkt dat verzoekende partij antisociale kenmerken vertoont en dat hoewel zij vriendelijk en hulpvaardig overkomt, zij binnen het gezin ten aanzien van het slachtoffer jaloers, controlerend, wantrouwig, dominant en agressief was. Dit agressieve gedrag heeft tot de dood van de moeder van de kinderen geleid. De verwerende partij besluit dat er een kans bestaat dat verzoekende partij in de toekomst in een situatie terechtkomt waarin haar agressie de bovenhand zou krijgen en er opnieuw slachtoffers vallen. Daarom oordeelt de verwerende partij dat: *“Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.”*

De Raad acht deze beoordeling kennelijk redelijk. Het loutere gegeven dat verzoekende partij thans in de gevangenis cursussen volgt om haar agressie onder controle te krijgen, maakt niet dat dit per definitie inhoudt dat zij naar de toekomst toe niet meer in een situatie kan komen waarin haar agressie toch weer de bovenhand zal krijgen. De Raad wijst er daarbij op dat de agressie van verzoekende partij niet geminimaliseerd kan worden nu dit aanleiding heeft gegeven tot bijzonder zwaarwichtige feiten waarbij een mensleven ontnomen werd. Uit het vonnis terzake blijkt ook dat het slachtoffer al geruime tijd angst had voor verzoekende partij die haar en haar familie bedreigde en dat verzoekende partij het slachtoffer eerst slagen heeft toegebracht en haar nadien gedood heeft waarbij zij maar liefst vijf kogels heeft afgevuurd op het weerloze slachtoffer. De Raad benadrukt daarbij dat ook de aanwezigheid van de minderjarige kinderen de verzoekende partij er niet van weerhouden heeft haar agressie ten aanzien van het slachtoffer te laten prevaleren. Door het volgen van enkele cursussen agressiebeheersing wordt niet aangetoond dat dit afdoende is om aannemelijk te maken dat verzoekende partij door haar gedrag geen ernstig, reëel en actueel gevaar meer kan zijn voor de samenleving. De Raad benadrukt daarbij dat de rechtbank erop gewezen heeft dat de feiten die centraal staan doen getuigen van een absoluut gebrek aan respect voor het leven van een andere mens en van een agressieve ingesteldheid en grote gevaarlijkheid. De Raad meent dat de ernst van het gepleegde misdrijf op zichzelf volstaat om de bestreden beslissing te nemen (cfr. EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk). Verzoekende partij, die sinds 11 februari 2015 in de gevangenis vertoeft nadat zij eerst op de vlucht was geslagen om aan het gerecht te ontkomen, toont met haar betoog dat zij zich gedraagt in de gevangenis en cursussen agressiebeheersing volgt niet aan dat het risico op recidive thans nihil is. Tegen de achtergrond van de gegevens inzake het gepleegde feit en het moraliteitsonderzoek dat verzoekende partij heeft ondergaan waaruit haar ingesteldheid is gebleken, met name jaloers, controlerend, wantrouwig, dominant en agressief, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij minder gewicht geeft aan de gedragingen van verzoekende partij na de gepleegde strafbare feiten, waaronder haar correcte houding in de gevangenis en het volgen van cursussen agressiebeheersing.

2.10. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.11. Waar de verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 3 EVRM, laat zij na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van voormelde verdragsbepaling. Het tweede middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.12. In zoverre verzoekende partij nog de schending van de formele motiveringsplicht aanhaalt, verwijst de Raad naar hetgeen dienaangaande gesteld is in de bespreking van het eerste middel.

2.13. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER